

«ΦΟΥΡΤΟΥΝΑ ΚΙ ΑΥΤΗ»

Του Νεοπτόλεμου Νεοπτολέμου Καβαλιέρου¹

Ήμουνα παιδί ακόμα και δεν μπορούσα να καταλάβω τους κινδύνους που περικλείει η θάλασσα. Την αγαπούσα πολύ. Κοντά της γεννήθηκα: Η μάνα μου έλεγε πως εννιά μηνών έγκυος κατέβηκε στην ακρογιαλιά του Άη Θέρισσου, να βρέξει τα πόδια της. Ο πειρασμός όμως δεν την άφησε ήσυχη και αποφασίζει να βρει μια μικρή λιμνούλα να χωθεί μέσα. Δεν πρόλαβε όμως, γιατί καθώς βρέθηκε, με το ‘να πόδι στον βράχο και το άλλο πόδι στο νερό, γλίστρησα, λέει, από την κοιλιά της, και... μπλουμ... βουτιά! Θαλασσόλυκος από τότε.

Η πρώτη γεύση της ζωής ήτανε η αρμύρα της θάλασσας. Κοντά της μεγάλωσα. Αυτή μ' ανάθρεψε. «Αποκλείεται», σκεφτόμουν, «να κάνει κακό σε μένα». Είμαι παιδί δικό της. Και εγώ όμως, ε; Την αγαπώ! Την λατρεύω! Την αισθάνομαι μέσα μου. Την νοιώθω να επηρεάζει το είναι μου. Να κραδαίνει όλο τον εσωτερικό μου κόσμο. Είναι κάτι από μένα. Ένα μέρος του εαυτού μου. Ή μάλλον όχι, εγώ είμαι κάτι απ' αυτήν!

Καθώς στέκομαι στην ακρογιαλιά, αγναντεύω την ατέλειωτη έκτασή της, και βλέπω στο βάθος, τον ορίζοντα όπου σμίγει με τον ουρανό, χωρίς σύνορα και περιορισμούς, χωρίς κάγκελα, σπίτια, και πολυκατοικίες. Μοιάζει σαν ένα ατέλειωτο γαλάζιο. Την βλέπω και νοιώθω μια ελευθερία μέσα μου ατελείωτη. Μια απεριγράπτη γαλήνη και ηρεμία.

Αυτή τη θάλασσα που αγαπούσα την γνώριζα πολύ καλά. Ήξερα πόσους βράχους και πόσους λάκκους έχει ο βυθός της. Πόσα φύκια και σε ποιο βάθος. Πού

έχει πεταλλίνες και αχινούς. Πού έχει βράχια, και πού έχει άμμο. Πού συχνάζουν κουρκούνες και σάρπες, ορφοί και μιλοκόπια, μελανούρες και σοργοί, φαγκριά και караβίδες.

Ο πατέρας πάντα με συμβούλευε *«Πρόσεξε, η θάλασσα δεν σηκώνει παλληκαριές, όσο καλό κολύμπι και να ξέρεις. Έχει πνίξει πολύ καλύτερους σου, άπιαστους στο κολύμπι, και στο ψάρεμα. Άμα δεις και δεν τα βγάζεις πέρα, παράτα τα. Βγες έξω»*.

Εκείνη τη μέρα ο ήλιος του καλοκαιριού έκαιγε, έσπαγε πέτρες που λένε. Ο πατέρας μου λέει *«Να πας το απόγευμα να ρίξεις τα δίχτυα απ' αυτή την μεριά. Δεν πιστεύω να σηκωθεί αέρας»*. Εκεί που μου έδειξε, οι βράχοι είχαν ξεκολλήσει από το βουνό. Στην κορυφή ήτανε κτισμένο το εξοχικό σπιτάκι του Σώτου του Χ'Σωτηρίου. Αυτοί οι βράχοι, πελώριοι μέχρι δέκα μέτρα ύψος ο καθένας, ήσαν φυτεμένοι στην άκρη του γιαλού, έτοιμοι να πέσουνε μέσα στη θάλασσα. Μια σπηλιά αρκετά μεγάλη βρισκόταν εκεί όπου η τρικυμία ξέβραζε σανίδια κι ένα σωρό άλλα αντικείμενα. Τα νερά ήτανε αρκετά βαθιά, κι όπως έπεφτε η σκιά των βράχων, η θάλασσα σκοτείνιαζε. Μου προκαλούσε δέος αυτό το μέρος. Εκεί κολυμπούσα με ψαροντούφεκο όταν υπήρχε άφθονο φως. Ποτέ δεν είχα ρίξει εκεί δίχτυα. Έτσι και σηκωνόταν αέρας και ταραζόταν η θάλασσα, θα μου τα ξέскиζε στους βράχους. Εκείνη την μέρα ωστόσο έκανα ό, τι μου είπε ο πατέρας. Έβαλα το δίχτυ στον ώμο και βούτηξα μέσα. Αν δεν σηκωθεί αέρας, σκεφτόμουν, θα πιαστούν ωραία ορφοπούλια εδώ πέρα. Άνοιγα το δίχτυ και το άφηνα, κάνοντας το συνηθισμένο ζικ-ζακ και προσέχοντας να πατώνει καλά. Κάθε τόσο βουτούσα και το 'φτιαχνα. Πρώτη φορά ανακατώνονταν οι φελλοί τόσο πολύ. Κουράστηκα μέχρι να τους ξεμπλέξω και να ρίξω τα δίχτυα. Τους ξέμπλεκα κι ανακατεύονταν τα μολύβια (τα βαρίδια) και δωσ' του τα ίδια.

Είχα ακόμη και άλλο ένα δίχτυ. Με πλάκωσε η νύχτα και δεν έβλεπα. «Να το ρίξω και το άλλο ή να μην το ρίξω; Βρε ας το ρίξω όπως-όπως, έτσι στα τυφλά, κι ό,τι πιάσει», είπα μέσα μου. Κολυμπούσα μόνο με τα πόδια. Με το ένα χέρι κρατούσα το δίχτυ και με το άλλο τ' άνοιγα λίγο-λίγο και το άφηνα. Ευτυχώς αυτό καθόταν στο βυθό χωρίς πρόβλημα, παρόλο που δεν έβλεπα. Το μόνο φως που έβλεπα όταν σήκωνα το βλέμμα προς τη στεριά, ήταν το αναμμένο λουξ που έφεγγε από το εξοχικό μας σπίτι.

Όταν άρχισα πια να λαχανιάζω, τα παράτησα και βγήκα έξω. Πασπατευτά μέσα στη νύκτα βρήκα το μονοπάτι και πήγα σπίτι. Ο πατέρας μου ήταν έτοιμος να πάρει το λουξ και να 'ρθει να με βρει.

- Γιατί άργησες; Ανησυχήσαμε! Άλλες φορές δεν έμενες τόσο αργά.
- Δεν είναι τίποτα, τους λέω, είχα κάτι προβλήματα με το δίχτυ το καφετί. Ήταν ανακατεμένο κι έφαγα τη ζωή μου να το ξεμπλέξω.

Πέσαμε για ύπνο, αλλά η σκέψη μου ήταν εκεί, στα δίχτυα. Κοντά στα μεσάνυχτα πετάχτηκα πάνω από τα χτυπήματα του παραθυρόφυλλου που το 'χαμε αφήσει αμαντάλωτο. «Να τα μας», έκανα με απόγνωση. «Τι ήθελε να σηκωθεί τώρα αυτός ο τρελλοαέρας... Ακριβώς αυτό που φοβόμουν!» Έστησα αυτί και άκουσα το άγριο πανδαιμόνιο που έκανε η θάλασσα κτυπώντας τα βράχια. Ξάπλωσα πάλι στο κρεβάτι και την έβγαλα ξύπνιος μέχρι τα ξημερώματα. Το σπίτι μας είναι σε ύψωμα πενήντα μέτρα από τη θάλασσα. Από εκεί όρθιος έβλεπα, με μισή καρδιά, έτοιμος να κλάψω, τα κύματα που κτυπούσαν στους βράχους και πετάγονταν μέτρα ψηλά και γίνονταν αφρός. Ήτανε μία πάλη άγρια με τους βράχους. Μια θαλασσοταραχή που όμοια της δεν έχω δει ποτέ μέχρι σήμερα, ούτε κατά την διάρκεια του χειμώνα. Σαν υδρατμοί έφτανε η θάλασσα ως εκεί που στεκόμουν.

«ΦΟΥΡΤΟΥΝΑ ΚΙ ΑΥΤΗ» Του Νεοπτώλεμου Νεοπτολέμου Καβαλιέρου

Άκουσα την φωνή του πατέρα: «Μην τολμήσεις να πας τώρα. Για όνομα του θεού. Δεν θα καταφέρεις τίποτε. Τα δίχτυα θα τα πέταξε επάνω στους βράχους. Περίμενε μέχρι τις δέκα τουλάχιστον, να κοπάσει αυτή η μανίας της θάλασσας, και μετά πας». Περίμενα μέχρι τις δέκα. Ήτανε σαν να πέρασε ένας αιώνας. Το κακό κάπως σταμάτησε. Είχε όμως ακόμα κύματα. Περισσότερα στο μέρος που έριξα τα δίχτυα. Παίρνω την μάσκα και τράβηξα κατά εκεί. Κάθισα ψηλά σ' ένα βράχο, κοίταξα προς το πέλαγος και έλεγα «Σταμάτα! Σταμάτα! Σταμάτα!...» Δεν άντεξα. Κατεβαίνω πιο κάτω και πηδάω από ένα βράχο. Έφτασα σχεδόν μέχρι τον πάτο. Μόλις βγαίνω στην επιφάνεια, και κάνω να αναπνεύσω, ένα κύμα έρχεται, με σκεπάζει και βρίσκομαι πάλι στον βυθό.

Βάζω τα δυνατά μου. Βγαίνω επάνω, παίρνω ανάσα, φοράω γρήγορα-γρήγορα την μάσκα που κρατούσα στο χέρι και... πλαφ!!! Άλλο ένα τεράστιο κύμα πέφτει επάνω μου. Αλλοίμονο μου αν με ρίξει έξω! Θα με τσακίσει στα βράχια. Και δώσ' του να κολυμπάω όσο μπορούσα. Κολυμπούσα - κολυμπούσα και δεν έκοβα δρόμο. Τα κύματα με ανέβαζαν, με κατέβαζαν, με σκέπαζαν, με αναποδογύριζαν. Πάλευα πραγματικά. Μου βγήκε η γλώσσα ένα πήχη. Πέρασε αρκετή ώρα για να φτάσω στο σημείο που ήθελα. Είκοσι πέντε μέτρα μόνο από την παραλία. Κοιτάζω στο βυθό και βλέπω το δίχτυ ξαπλωμένο στον πάτο, παρασυρμένο από το ρεύμα το υποθαλάσσιο. Κάνω βουτιά και το ρεύμα με παίρνει ενάμιση μέτρο πιο πέρα από εκεί που ήθελα. Όπως ήμουν στο βυθό, χωρίς να πάψω να κολυμπώ, κατάφερα να πιαστώ από το δίχτυ. Το ρεύμα όμως με έπαιρνε μια μπροστά, μια πίσω και δεν μπορούσα να σταθώ να δω τι γίνεται. Κάνω να μαζέψω το δίχτυ αλλά ήταν γαντζωμένο στα βράχια του βυθού. Ξέμεινα από αέρα κι αναγκάστηκα να βγω στην επιφάνεια να αναπνεύσω. Τα κύματα όμως με ρίχνουν κάνα -δυο μέτρα πιο έξω.

Κάνω να βουτήξω και ένοιωσα το κορμί μου να τρέμει, και τις δυνάμεις μου να με εγκαταλείπουν. *«Τελευταία προσπάθεια»*, λέω ενώ κατέβαινα. Πιάνομαι από το δίχτυ. Απ' ότι πρόλαβα όμως να δω, πολλά ψάρια και αρκετά μεγάλα ήταν πιασμένα. Πήγαινα όμως κι εγώ μαζί μ' αυτά, μια από δω και μια από 'κει και δεν έβρισκα τα πόδια μου.

«Ως εδώ», λέω, και κάνω να πάω προς τα πάνω. Πιάνεται το κεφάλι μου στο δίχτυ. *«Αμάν! Τώρα ψυχραιμία και γρήγορες κινήσεις γιατί δεν αντέχω άλλο»*. Τραβώ και με τα δύο μου χέρια να σκίσω το δίχτυ αλλά πού; Αδύνατο! Εγώ να πηγαινοέρχομαι και να μην βρίσκω άκρη μέσα στην ζάλη μου. Τέλος τραβώ και βγάζω τη μάσκα από το πρόσωπό μου και ελευθερώνομαι και απ' το δίχτυ. Αρχίζω να κολυμπώ γρήγορα - γρήγορα να προλάβω να βγω στην επιφάνεια, πριν αρχίσω να ρουφώ και να καταπίνω την θάλασσα Με εγκαταλείψανε οι δυνάμεις μου. Δεν θα είμαι σε θέση να κολυμπήσω για να σωθώ. Αφήνω το κορμί μου χαλαρό, και παραδίδομαι στα κύματα να με πάρουν μέχρι τους βράχους. Να πιαστώ γρήγορα-γρήγορα από εκεί και να βγω στην στεριά. Ένα μεγάλο κύμα με ανεβάζει και με πηγαίνει προς τον βράχο. *«Αμάν! Τώρα, Νεοπτώλεμε, κρατήσου!»* και... γκαπ! Με χτυπάει σαν χταπόδι. Δεν ήταν εύκολο να πιαστώ. Χτύπησα στο σαγόνι, στους αγκώνες και στα γόνατα. Ένοιωσα ότι μου κόπηκαν τα πόδια. Το κύμα επιστρέφει πίσω παρασύροντας και μένα μαζί του. Θα 'ναι οι τελευταίες μου στιγμές, σκέφτηκα, και μέσα στην θαλασσοταραχή προσπαθούσα να προσανατολιστώ και να δω που είναι οι βράχοι. Πριν ακόμα βρω τα πόδια μου, ένα άλλο κύμα με ανεβάζει ψηλά με ορμή, και με πετά ξανά στον ίδιο βράχο. Απλώνω τα χέρια μου (σαν ύστατη προσπάθεια) να κρατηθώ από κάπου. Γουρλώνω τα μάτια από την ένταση και...γκαπ!... τρανταχτήκανε τα μυαλά μου. Ένοιωσα τα πόδια μου να κόβονται από τα γόνατα. Υποχώρησε πάλι το κύμα και βρέθηκα γαντζωμένος στον βράχο.

Το μυαλό μου θολωμένο, και τα μάτια μου να με καίνε. Δεν μπορούσα να κάνω καμιά κίνηση. Αδύναμος να σταματήσω το μοιραίο. Το αισθάνομαι να ξανάρχεται το κύμα απειλητικά. Πέφτει επάνω μου. Με σηκώνει σα πούπουλο και με πετάει στην κορυφή του βράχου. Ααα! Σώθηκα! Είπα μέσα μου, κι έμεινα έτσι ανάσκελα αρκετή ώρα. Άρχισα να βρίσκω τις αισθήσεις μου. Οι πόνοι ήσαν αφόρητοι. Ρίχνω μια ματιά και διαπιστώνω ότι ήμουνα ματωμένος από πάνω ως κάτω. Τα γόνατά μου ήταν λιωμένα. Η κοιλιά μου όλο χαρακιές. Από το πηγούνι μου έτρεχε συνέχεια αίμα. Από τα ακροδάχτυλά μου έλειπαν κομμάτια κρέας. Σιγά-σιγά, κούτσα-κούτσα, και κρυφά για να μην με δει κανείς, μπαίνω στο σπίτι από την πίσω πόρτα. Αφού έφτιαξα τις πληγές μου πρόχειρα όσο γρήγορα μπορούσα, φόρεσα το παντελόνι μου το μακρύ, παπούτσια, πουκάμισο μακρομάνικο.

Το απόγευμα η θάλασσα είχε γαληνέψει. Ηρέμησε τελείως. Κοιμήθηκα λίγες ώρες, και παρόλο που με πονούσε όλο μου το κορμί, είχα το κουράγιο να πάω να ξαναβουτήξω. Έβγαλα τα δίχτυα. Δεν πάθανε μεγάλη ζημιά. Είχανε πιαστεί και πολλά ψάρια.

Αυτό το μέρος, αυτή τη θάλασσα, την νοσταλγώ περισσότερο από κάθε άλλο. Έχω δεθεί μαζί της. Εκεί κινδύνεψα, εκεί έκλαψα, εκεί γέλασα, εκεί ένοιωσα όλες τις γεύσεις της ζωής.

Τώρα δεν μπορώ να πάω εκεί να ψαρέψω, στη θάλασσα του Άη Θέρισσου... Δεν επιτρέπεται.

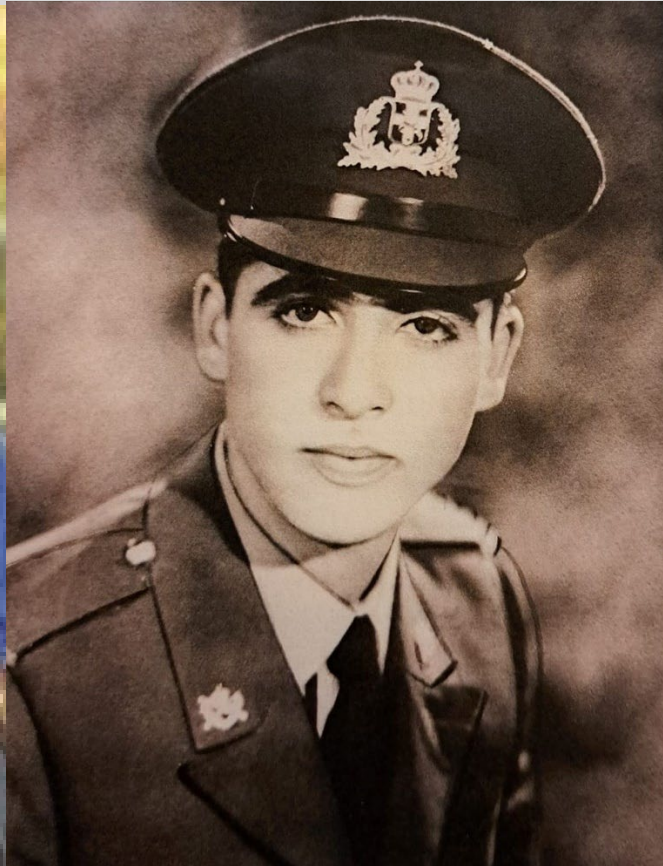
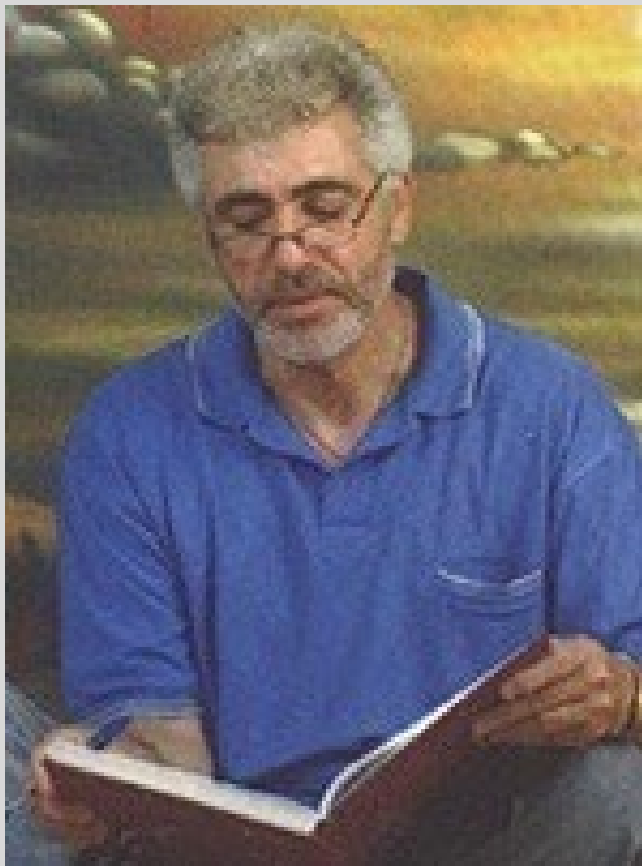
ΤΕΛΟΣ

«ΦΟΥΡΤΟΥΝΑ ΚΙ ΑΥΤΗ» Του Νεοπτόλεμου Νεοπτολέμου Καβαλιέρου

¹Ο Νεοπτόλεμος εκτός από καλός ηθοποιός είναι και συγγραφέας.

Έργα του:

- Ημερολόγιο ενός ανθυπολοχαγού
- Η φωτιά της θάλασσας.

«ΦΟΥΡΤΟΥΝΑ ΚΙ ΑΥΤΗ» Του Νεοπτώλεμου Νεοπτολέμου Καβαλιέρου

Φωτογραφίες Ηλία Παντελίδη
Κοινοτάρχη Αιγιαλούσας και Αντιπροέδρου Ένωσης Λογοτεχνών Κύπρου

ΑΓΙΟΣ ΘΕΡΙΣΣΟΣ
ΑΙΓΙΑΛΟΥΣΑ

